

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707012320/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Dog neppe hvillte den paa Landets Bred,
Før som et Øie Perlens Skæl sig aabned,
Og Psyches Billed sig iveiret svang.

PHANTASUS.

Ha, slig en Drøm jeg elsker! Slig, o Amor,
Hvad skued meer du gjennem Søvnens Slør?
AMOR. I samme Øieblik sig Psyche viste,
Jeg af min Slummer vaagned.

PHANTASUS. O, min Moder!
Hvi er du ikke her, at du kan tyde
Os denne Drøm.

AMOR. Men hør, hvad meer sig hændte!

Thi medens fyldt af Drømmen taus jeg sad,
Og saae i Luften ud, hvor Stjernen blinked,
Et andet Syn mit vaagne Øie traf.
Fra Himmelhuen Guders Sendebud,
Der vingeklædte Hermes, svang sig ned
Mod Jordens Dal, mens Følken i hans Hsænd
Belyste Luftens Vei med klare Straaler.
Snart stod han foran mig og sagde: Amor,
Tag denne Gave, som dig Himlens Konge
Til Psyches Himmelflugt ved mig nu sender!
Og ud han foldede to store Vinger,
I Form og Farve lig med Sommerfuglens.
Jeg greb dem hurtig, men da jeg mig vendte,
At svare Hermes, var igjen han svunden,
Og op ad Strømmen kom din Moders Bæd.

PHANTASUS.

Ha, snart vil disse Vinger du behøve!

AMOR. Ja, nu er Timen kommen, jeg det veed,
Afgjørelsens den store Stund, som enten
Min Hustru mig berøver eller evig
Med den fra Døden frelste mig forener,
Hvis i den sidste Prøve hun vandt Seier.
Hvor slaaer mit Hjerter højt nu af Forventning!
O Phantassus! da hvem mig Natten gav
Til Ven og Følgesvend: Lad frem os ile,
At før den Hulde vi kan Maalet naae!

PHANTASUS.

Ei langt vi har til Maalet; hist i Fjeldet
Som du tilbøire seer, er Huleus Indgang.

AMOR. Og hvorfra kjender denne Hule du?

PHANTASUS.

Igjennem den gaar Veien til min Moders
Den dunkle Borg, der grændser op til Hades,
Men stille! Imod Hulen vend dit Blik,

Thi gjennem Svælgets mørke Buegang
 Et Lys jeg skimter, lig en Stjernes Glinten.
 AMOR. Ja, jeg en Fakkell seer i Dybet — hurtigt!
 PHANTASUS.
 Snart er vi nær den mørke Indgang. See,
 Det klare Skin sig nærmer meer og meer;
 En Haand jeg seer, der fremrakt holder Faklen,
 Og nu et Hoved — Amor, det er Psyche!
 AMOR. Ja, det er Psyche — sagte frem hun skrider
 Med sænket Hoved som af Kummer bøjet,
 Og Foden skjælver ved hvert Trin, hun gør.
 Mørk over Panden svæver Sorgens Sky;
 Om hendes Skulder Haaret opløst falder,
 Den fagre Rosenkind er blegnet — Øiet
 Endnu dog eier at sin fordums Glands,
 Men ikke jordisk lyser meer dets Straale.
 PHANTASUS.
 Hun standser midt i Hulen — see dog, Amor!
 See, af den Æske, hun i Haanden holder,
 Hun løfter Laaget — hal en hvidlig Damp
 Opfylder Hulens Indgang —
 AMOR. Faklen slukkes! —
 Jeg seer af Psyche meer — flyv Phantasus,
 Flyv med mig til den Hule, for at frelse!

ANDEN SCENE

Plads foran Hulen. PSYCHE ligger bedøvet paa Jorden.
 AMOR og PHANTASUS nærme sig.

PHANTASUS.
 Paa Jorden udstrakt ligger livløs hun.
 AMOR. Nei, kun bedøvet er hun. Tag en Püll
 Mig af mit Kogger — hurtigt!
 PHANTASUS. Her, o Amor!
 AMOR. Med denne Püll, som ejer Kraft at saare,
 Men og at kalde Livets Gnist tilbage,
 Naar fra et jordisk Bryst den flygted bort,
 Med denne Püll min Elskede jeg vækker!
 Han berører hendes Hjerte med Pilen. PSYCHE slaar Øiet op.
 PSYCHE. Hvor er jeg? — Mig den dunkle Nat omringer,
 Og for mit Øie svæver Mørkets Taage. —
 Var Alt en Drøm, og fængsler Døden mig?
 Nei, hisset funkler klare Stjerner Lys,
 End er paa Jorden jeg — endnu jeg lever!
 AMOR. Ja, Psyche, end du lever, og skal leve!